

Latið okkum taka várboð tjaldursins í størsta álvara

Gott fundarfolk!

Nú er vorið so vanligt, at skipað verður fyri grækarismessuhaldi í nógvum bygðum í landinum, oftast eru tað skótar, ið skipa fyri.

Tá verður altíð sangurin hjá Jákupi Dahl: »Tjaldur ver vælkomíð til okkum heim« sungin — ella lagið verður spælt. At fylgja við, tá ið tjaldurini komu, og at royna at spáa um summarið og heystið komandi, eftir hvussu tú motti fyrsta tjaldurinum, tað hevur verið vanligt. Sást tú fyrsta tjaldrið á lið, væl skuldi tær so gangast summarið við, men sást tú tað á bak, skuldi summarið verða rak. Og eftir ein kanska strangan vetur er tað sjálvandi, at menniskjan bæði leingist eftir sumri — og eisini fegin vil kunna ætla um, hvussu summarið fer at vognast.

Sostatt verður nú Grækarismessan hildin, til tess at ynskja várboðaranum tjaldurinum vælkommum: Tú bert okkum boð um ein ljósari dag, at nú er brátt summur í hondum. Og tað gleðiliga er, at hetta várið, várið eftir álmanakkanum, tað kemuruttan at vit menn-

Klára vit ikki at umsita tað ríkidomið, sum okkara land og sjógvur eigur, so at 50.000 sálir kunnu liva av tí, so kunnu vit ikki vænta, at tey stóru londini fara at megna at taka tey stig, sum skulu til fyri at ikki havdálking, luftdálking við veðurlagsbroytingum, ozon-hol og kjarnorkuvanlukkur skulu forkoma lívsgrundarlagnum hjá okkum, segði Thorben Johannesen m. a. í grækarismessuroðuni hann helt í Fuglafirði seinasta sunnudag.

Hann vísti á tann dupluttýdning tjaldrið í veruleikanum hevur fyri okkum sum bæði tjóð og fólk

iskju kunnu gera nakað við tað. Veðurlagið og árstiðirnar eru tibetur ikki undir okkara umsiting, ikki rættiliga enn í hvussu er; hóast vit hava hoyrt onkrar visindamenn nú í vetur hava havt ein illgruna um, at hesin ringi veturin kanska var av mannaávu, soleiðis at skilja, at menniskjans dálkan av umhvørvinum: kolsúrni og cfc-gassini í luftini, skuldu havt ávirkað hitan (vakstrarhús-effektin, teir kalla), so vit finga djúp lágtrýst og harvið ódnarveður — og kanska mink-

anin av ozon-lagnum eisini hevur havt sína ávirkan. Slíkt hevur verið gitt.

Men hóast kanska er so galið vorið, sum hesir visindamenn gita, so kunnu vit kortini enn gleðast um, at várið eftir álmanakkanum, tað kemur eftir skaparans boðum, og ikki eftir manna ráðum.

Men sangurin hjá Jákupi Dahl, »Tjaldur ver vælkomíð«, er ikki bara ein vársangur, t.v.s. ein sangur um álmanakka-várið. Hann er eisini ein politiskur sangur, t.e. ein

sangur um tað várið, sum vit menniskju hava ábyrgdina av:

*»So langt er her enn, til eina frælsis sól
kann summur um landið ala,
tí fólkid enn svevur sin vetrarblund;
so seint búgvast spírir at næla.*

*So trekir vit eru at fara á gongd
og fylkjast í frimannaliði,
at rokja várt land og byggja várt heim
eftir fornum frimannasiði.*

Hetta at skilja tjaldrið bæði sum várboðara í náttúrunnar samanhangi og sum samfelagsligan ella politiskan várboðara,

tað stavar frá Nólsoyar-Páll, sum í Fuglakvæðinum gevur okkum hesa mynd av tjaldurinum: Fuglurin, ið torir at av-

duka svikarad kúgaranna og tala at órættvisi og rangum gerðum og harvið ávara smáfuglarnar um, hvussu hættislig stóðan er!

Og eg hugsi, at hesin dupluttýdningurin av tjaldurinum, tað er frægasta grundin til, at vit halda Grækarismessu nú á hvørjum ári: Tjaldrið boðar okkum, at Harrin nú einaferð aftur gevur okkum vón um summur, at vetraródnirnar nú fara at vera av, og at náttúran øll nú fer at livna av nýggjum — og tað boðar okkum samstundis, at tað eisini er eitt vár, sum vit menniskju hava ábyrgdina av um skal koma: Tað várið sum skal livna í mannahjörtunum, sum fær okkum at gleðast um allar Guds gávur og taka ábyrgdina av teimum í virðing og við tøkk: at rokja várt land og byggja várt heim eftir fornum frimannasiði — sum tað stendur í grækarismessusanginum. Summi kalla hetta politikk, og summi siga, at tey einki vilja hava við politikk at gera.

